

ת"ד 893/03/18 - מדינת ישראל נגד שלי בלטנר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 893-03-18 מדינת ישראל נ' בלטנר

לפני כבוד השופט אלעד שור	מדינת ישראל
המאשימה:	
נגד	
הנאשמים:	שלי בלטנר

פסק דין

החלטתי לזכות את הנאשמת שבפניי.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום ממנו עולה כי ביום 15/11/17 נהגה הנאשמת את רכבה ברחוב החרושת באור יהודה, באותו הזמן נסע ממולה אופנוע תוצרת ימהה הנהוג על יד מר ברנס דוד (להלן: "המעורב"), לפי כתב האישום הנאשמת נהגה בחוסר זהירות פנתה שמאלה לתוך חניון, חסמה לרוכב האופנוע את הדרך וכתוצאה מכך הרכבים התנגשו, תוצאות התאונה הנם נזק לכלי הרכב וחבלות לרוכב המעורב.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה, הנאשמת לא כפרה בנהיגתה במקום ובזמן, אף לא כפרה בעצם התנגשות כלי הרכב באופן המתואר בכתב האישום, אלא לטענתה בעת שהחלה בפניה שמאלה, הנהג המעורב לא היה בשדה הראיה שלה.

לאור המחלוקות נשמעו ראיות בתיק.

מטעם התביעה העיד בפניי רס"מ רועי טולדנו בוחן התנועה המשטרתי, (ע"ת 1), מר הדר רוטנברג (ע"ת 2) ורוכב האופנוע המעורב - מר ברנס דוד (ע"ת 3).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

דיון והכרעה:

3. למעשה השאלה הנה האם כאשר הנאשמת החלה את הפניה יכולה הייתה להבחין ברוכב האופנוע וליתן לו זכות

עמוד 1

קדימה והאם גם תוך כדי הפניה היה ביכולתה למנוע את התאונה.

4. בעניין זה העיד מר רוטנברג (ע"ת 2), הנ"ל נהג ברכבו באותו כיוון ממנו הגיע רוכב האופנוע המעורב. מר רוטנברג העיד כי נסע במהירות איטית, הבחין בנאשמת בנתיב שלו התרשם שברצונה לפנות או לעקוף משאית ועל כן האט על מנת לאפשר לה להשלים את במהלך, ואז עקף אותו מצד שמאל הרוכב המעורב, אשר להתרשמותו נסע מהר יחסית למצב התנועה בכביש, להערכתו הרוכב נבהל ניסה לבלום ואיבד שליטה. כך בעמוד 9 שורות 18-19 **"..אני ראיתי שהוא מולי (הכוונה לרכב הנאשמת), התחלתי להאט כדי שתוכל לפנות, מה שהיא רוצה לעשות, אז בא האופנוע.."**

עדויות של העד הייתה אמינה, העד השאיר על בית המשפט רושם כעד נטול פניות, ויודגש כי מדובר בעד ניטרלי אשר אינו מכיר את הצדדים המעורבים.

מעדותו של ע"ת 2 עולה אם כן, כי הוא האט על מנת לאפשר לנאשמת לפנות שמאלה, ואחרי שהחלה בפניה רוכב האופנוע עקף אותו והתנגש ברכבה של הנאשמת.

עדויות של מר רוטנברג סותרת את עדויותו של רוכב האופנוע המעורב, מר דוד ברנס (ע"ת 3) אשר העיד כי סיים את עקיפת רכבו של ע"ת 2 ורק אז הבחין ברכב הנאשמת, ניסה לבלום ואיבד שליטה.

רוכב האופנוע המעורב לא ידע ליתן הסבר הכיצד לא הבחין ברכבה של הנאשמת, הגם שהרכב שלפניו הבחין והאט על מנת לאפשר לה לפנות בבטחה:

"האם הרכב שלפניך חסם לך את שדה הראיה?" תשובתו **"לא חושב"** (עמ' 12 ש' 29,30)

"אז איך לא הבחנת ברכב?" תשובתו **"לא יודע, לא שמתי לב"**. (עמ' 12 בשורות 31,32)

5. עדות הבוחן המשטרתי לא סייעה בהבנת התאונה, הבוחן המשטרתי יצא אל המקום שבועיים לאחר האירוע, ביצע ניסוי שדה ראיה וקבע כי קיים שדה ראיה מכיוון רכבה של הנאשמת אל עבר כיוון נסיעת רוכב האופנוע המעורב למרחק של 60 מטר ואף יותר וכך גם מכיוון רוכב האופנוע לעבר כיוון נסיעת הנאשמת גם כאן קבע הבוחן 60 מטר ואף יותר. הבוחן לא בדק האם היה באפשרות הנאשמת להבחין ברוכב האופנוע אשר נסע מאחורי הרכב של ע"ת 2, למעשה קביעות הבוחן במנותק לעדויות אשר בתיק לא סייעו, כאמור, באפשרותו של בית המשפט לאשר או לשלול את גרסת הנאשמת, מצופה היה ממנו שלכל הפחות יבדוק את אפשרותה של הנאשמת להבחין באופנוע הנוסע אחרי רכב שכן לא היה מדובר באירוע סטרילי בו שדה הראיה פתוח ללא הפרעות.

6. הנאשמת העידה והשאירה רושם אמין, חזרה על גרסתה כפי שמסרה בהודעתה תחת אזהרה ת/7, לדבריה האופנוע הגיח לפתע, לדבריה טרם ביצוע הפניה לא ראתה אותו על אף שנתנה דעתה לרכב של ע"ת 2 שהיה רחוק להבנתה באופן שלא מנע ממנה לבצע את הפניה.

7. למעשה מכלל הראיות אשר נמצאות בפני בית המשפט מצטיירת תמונה לפיה רוכב האופנוע נוסע מאחורי רכבו של מר רוטנברג המבחין כי הנאשמת פונה והאט על מנת לאפשר לה לעשות כן, רוכב האופנוע המעורב אשר לא מבחין במתרחש שכן הרכב של ע"ת 2 הסתיר לו את רכב הנאשמת ועל כן יצא לעקיפה, רוכב האופנוע המעורב אישר שהגביר מהירות ביוצאו לעקיפה, או אז, הופתע לגלות את רכב הנאשמת חוסם את הנוסע עת שהיה בעיצומה של הפניה שמאלה, רוכב האופנוע ניסה לבלום, איבד שליטה והתנגש ברכב המעורב.

8. אין חולק שחובת הזהירות במקרה זה הנה של הנאשמת אשר מבצעת פניה ונדרשת להביא בחשבון את כל עובדי הדרך ואף לצפות להתנהגות לא סבירה מצדם, אך כאן המקום לציין שגם לרוכב האופנוע חובת זהירות כאשר יוצא לעקיפה בכביש דו סטרי לוודא שהדרך פנויה.

9. ברם, אין בפני בית המשפט ראיה לכך שהנאשמת ראתה או אף יכולה הייתה לראות את רוכב האופנוע המעורב עת החלה בפניה שמאלה. לא הובאו ראיות מספיקות לכך שרוכב האופנוע היה בשדה ראייתה של הנאשמת עת החלה את הפניה שמאלה.

לא הובאו בפני ראיות מספיקות לכך שמרגע שהחלה את הפניה יכולה הייתה למנוע את התאונה.

על כן, לא הוכח מעבר לכל ספק כי התאונה נגרמה עקב נהיגה חסרת זהירות של הנאשמת.

10. נותר בליבי ספק באשר לשאלה האם הנאשמת נהגה בחוסר זהירות ואם התאונה נגרמה בשל נהיגה חסרת הזהירות.

נוכח הספק מצאתי לנכון לזכות את הנאשמת.

ניתנה והודעה היום ו' ניסן תשע"ט, 11/04/2019 במעמד הנוכחים.